

Arrest

nr. 189 669 van 12 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tanzaniaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 mei 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Tanzaniaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 13 september 2006 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in. Op 30 mei 2007 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Op 18 juni 2007 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van

15 oktober 2007 met nummer 2 592 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 29 september 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De burgemeester van de stad Antwerpen neemt op 10 oktober 2011 de beslissing tot niet inoverwegingname van de aanvraag om machtiging tot verblijf.

Op 8 mei 2012 dient de verzoekende partij nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 21 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag van 8 mei 2012 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die op 19 juni 2013 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.05.2012 werd ingediend door:

A.(...) B.(...) M.(...), M.(...) (R.R.: (...))

Geboren te Z. op 13.03.1980

Nationaliteit: Tanzania (Verenigde Rep.)

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene legt bij de aanvraag een paspoort voor van Tanzania met als paspoortnummer AB147847. Uit nieuwe informatie van de Centrale Dienst ter Bestrijding van Valsheden van de Gerechtelijke Politie, die ons werd overgemaakt op 17.05.2013, blijkt dat dit paspoort niet officieel kan uitgegeven zijn (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene). Het karakter waarmee de MRZ-code werd ingevuld is het foutieve karakter en op de ID-bladzijde staat als geboortedatum 16.03.1980 vermeld, daar waar er in de MRZ als geboortedatum 14.10.1975 vermeld is. De conclusie is dat het paspoort op zijn minst vervalst is.

Verzoeker heeft getracht fraude te plegen en de Belgische overheid te misleiden met een vervalst paspoort. De ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag werd dan ook niet vervuld.”

Op 21 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de tweede en de derde bestreden beslissing die tevens op 19 juni 2013 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“Bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod

Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van D.(...) B.(...) K.(...) , attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de persoon die verklaart te heten :

A.(...) B.(...) M.(...), M.(...) en geboren te zijn te Z. op 13.03.1980, en van nationaliteit Tanzania (Verenigde Rep.) te zijn

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1° Hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet het bezit van een geldig paspoort en visum.

Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

O 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12.11.2012, hem betekend op 12.11.2012.

Inreisverboden

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 (drie) jaar in volgende gevallen:

O 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten 12.11.2012, hem betekend op 12.11.2012."

2. Over de rechtspleging

De Raad wijst op het volgende: meerdere beslissingen kunnen slechts ontvankelijk als een enkele rechtszaak aanhangig worden gemaakt indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de beslissingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat vaststellingen gedaan met betrekking tot één beslissing een weerslag zullen hebben op de uitkomst van een andere.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij het *in casu* klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig heeft geacht om voor de aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13*sexies*) te wachten tot werd beslist over de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Door zo te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en een eventuele vernietiging van deze beslissingen dienaangaande derhalve evenzeer.

Dit wordt bevestigd door het feit dat de bestreden beslissingen tegelijkertijd werden genomen en op dezelfde datum aan de verzoekende partij werden betekend. Daarenboven werden alle bestreden beslissingen door dezelfde gemachtigde van de staatssecretaris genomen. Gelet op deze omstandigheden is de Raad van oordeel dat alle bestreden beslissingen een zodanige graad van samenhang vertonen dat het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast voorkomt deze samen te behandelen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt in haar nota de volgende exceptie op inzake het gebrek aan belang bij het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 21 mei 2013 werd gesteund op art. 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, dat luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten".

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van art. 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit. Verzoeker betwist niet in het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van de door artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste documenten.

Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan verzoeker dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van art. 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 verzoeker opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Bij gebreke aan het rechtens vereiste belang is de vordering onontvankelijk.”

3.2. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang,esignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na 5[vijf] maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid,

telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen."

3.2.1. Daargelaten of de vermelding in artikel 7 *"onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag"*, op zich niet reeds volstaat om een gebonden bevoegdheid te dezen uit te sluiten, dient te worden opgemerkt dat van een gebonden bevoegdheid sprake is *"wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing"* (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057). Het woord *"moet"* in voormeld artikel 7 sluit niet uit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten een bepaalde termijn bevat.

Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2, van de Vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan in toepassing van artikel 74/14, §§1 en 3, van de Vreemdelingenwet de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie MAST, o.c., nr. 1060). Daarenboven moet nog gewezen worden op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde de situatie dient te beoordelen, al betreft het daarbij geen *"ruime"* discretionaire appreciatiebevoegdheid. Geen enkele bepaling uit de Vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat daarbij een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel *"moet"* worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°, van de Vreemdelingenwet) en de gevallen waarin een bevel *"kan"* worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°, van de Vreemdelingenwet).

Daarbij moet er nog op worden gewezen dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden besluit steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325). In het geval van de *"verplichte"* afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten heeft een dergelijk onderzoek betrekking op de vraag of correct werd vastgesteld dat de betrokkene geen houder was van de vereiste documenten (1°), of de in artikel 6 bepaalde termijn werd overschreden (2°), of de betrokkene Schengen-geseind is (5°), of hij onder toepassing valt van een terugwijzings- of uitwijzingsbesluit (11°) of van een inreisverbod (12°). De verzoekende partij heeft er alleszins een belang bij de feitelijke en juridische vaststellingen te betwisten die tot de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet hebben geleid. Een dergelijk onderzoek raakt de grond van de zaak.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat voor de totstandkoming van het bestreden bevel steeds een concrete beoordeling en appreciatie vereist zijn (cf. RvS (Algemene Vergadering) 2 april 2009, nr. 192.198, overweging 19), zodat, al is de appreciatie in de gevallen gevisieerd bij artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°, niet zo ruim als in de overige gevallen, het te dezen zeker niet gaat om een zuiver gebonden bevoegdheid.

Overigens bevestigde de Raad van State in zijn arresten met nummer 231.443 en nr. 231.444 van 4 juni 2015 *"que la compétence de la partie requérante n'était pas entièrement liée et que l'exception d'irrecevabilité qu'elle avait soulevée, n'était pas fondée."* [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was].

Ook in zijn arrest van 26 juni 2015 met nummer 231.762 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een *"hogere"* norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun

grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en *ex nunc* een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verwerende partij hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven.

Bovendien bevat de bestreden bijlage 13*sexies* ook een inreisverbod van drie jaar, op basis van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Daar in artikel 1, 8°, van de Vreemdelingenwet wordt gesteld dat het inreisverbod een beslissing is “*die kan samengaan*” met een beslissing tot verwijdering, blijkt dat het om afzonderlijke beslissingen gaat. Er moet dus zowel een beslissing tot verwijdering als een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod worden genomen, waarbij het weliswaar mogelijk is deze twee beslissingen met éénzelfde document aan de betrokkene ter kennis te brengen, zoals *in casu* het geval is. De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod is volstrekt te scheiden van de beslissing tot verwijdering in die zin dat zij op afzonderlijke motieven is gesteund en dat de beslissing tot verwijdering op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod zou blijven bestaan. Omgekeerd is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering, doch dit is niet ter zake (RvS 18 december 2013, nr. 225.872).

Artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet, die de juridische grondslag vormt van de derde bestreden beslissing, luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2

De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

(...)”

Bijgevolg dient te worden nagegaan of de vreemdeling zich in één van de opgesomde gevallen bevindt waarin een inreisverbod moet worden opgelegd, namelijk dat er in de verwijderingsmaatregel geen termijn is toegestaan voor vrijwillig vertrek of de vreemdeling geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere beslissing tot verwijdering. Voorts blijkt uit artikel 74/11 dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Indien een vreemdeling beroep aantekent tegen een inreisverbod en stelt dat er geen rekening is gehouden met specifieke omstandigheden, dient de Raad dit te onderzoeken. Er dient te worden herhaald dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden besluit steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Er kan dus evenmin worden gesteld dat het opleggen van een inreisverbod een zuiver gebonden bevoegdheid bedraagt.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsverplichting, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

4.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar enig middel als volgt:

“Verzoeker kreeg een negatieve beslissing met betrekking tot zijn regularisatieaanvraag. Zijn aanvraag werd onontvankelijk verklaard:

Dat de reden van de beslissing de volgende is:

“(…)”

Verzoeker kreeg op 21.05.2013 eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Reden:

(…)

Verzoeker kan zich met deze beslissingen niet akkoord verklaren, reden waarom hij beroep aantekent.

Verzoeker betwist ten stelligste dat het paspoort zoals hij het voorlegde vervalst zou zijn.

Verzoeker heeft op 21.06.2013 kopie gevraagd aan de dienst openbaarheid van bestuur van dienst vreemdelingenzaken van het administratief dossier van verzoeker met betrekking tot het paspoort en de informatie van de centrale ^ dienst ter bestrijding van valsheden van de gerechtelijke politie.

Tot op heden bekwaam verzoeker de gevraagde informatie nog niet zodat hij voorbehoud maakt zich hieromtrent te verdedigen aangezien hij thans nog geen kennis heeft van alle informatie in zijn dossier. Voorts dient benadrukt dat verzoeker in het verleden reeds verscheidene aanvragen heeft ingediend bij dienst vreemdelingenzaken en er reeds verscheidene beslissingen in zijn dossier tussen kwamen doch nog nooit de opmerking werd gemaakt of werd gesteld dat zijn paspoort vals was.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de beslissing van dvz d.d. 15.07.2011, 05.01.2012 en 21.06.2012. Dit waren allen beslissingen omtrent de medische aanvraag van verzoeker doch nooit werd opgeworpen dat verzoeker zijn paspoort vervalst geweest zou zijn.

De bestreden beslissingen stelt eveneens dat verzoeker het land dient te verlaten. Verzoeker kreeg eveneens een inreisverbod.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker het bevel van 12.11.2012 niet heeft opgevolgd en dit een reden is om hem een bevel te geven en inreisverbod.

Verzoeker meent echter dat dienst vreemdelingenzaken geen rekening heeft gehouden met alle informatie van zijn dossier.

Verzoeker betwist niet dat hij op 12.11.2012 een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten doch het dient benadrukt dat verzoeker tegen deze beslissing beroep heeft aangetekend bij de RVV, net als tegen de negatieve beslissing regularisatie (9ter) die hiermee gepaard ging.

Het beroep voor de RVV is nog steeds lopende.

Het dossier is gekend bij de RVV onder het nummer 114 838.

Bij het nemen van haar beslissing heeft dienst vreemdelingenzaken hier totaal geen rekening mee gehouden, minstens blijkt dit op geen enkele wijze uit de bestreden beslissing.

Het mag verwacht worden dat dienst vreemdelingenzaken alvorens zij een bevel geven met inreisverbod rekening houdt met alle documenten van het dossier van verzoeker, minstens dient dit uit

de bestreden beslissing te blijken wat in casu niet het geval is zodat verzoeker de indruk heeft dat geen rekening werd gehouden met alle elementen van zijn dossier.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod is een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: motiveringsverplichting, zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en schending van artikel 8 van het EVRM.

In het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod heeft men totaal geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker zijn procedure voor de RVV tegen het bevel van 12.11.2012 nog steeds lopende is.

In het bevel om het grondgebied te verlaten heeft men eveneens geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker zijn partner hier in België is met wie hij samenwoont.

Dienst vreemdelingenzaken heeft hier totaal geen rekening mee gehouden alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Dit is niet redelijk en niet zorgvuldig en bovendien ook nog een schending van artikel 8 van het EVRM.

Dat om deze reden het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod dat gepaard ging met de negatieve beslissing regularisatie dient vernietigd te worden.

Dat voorts dié dienst vreemdelingenzaken bij het opleggen van het inreisverbod heeft nagelaten een afweging te maken tegenover het gezinsleven.

Bij het bepalen van de duur van een inreisverbod moet de DVZ een evenredigheidstoets doen en desgevallend rekening houden met het gezinsleven van de betrokkene. Als dat niet blijkt uit de motivering, kan de RW de hele bijlage 13sexies schorsen waarin onder meer een inreisverbod werd opgelegd. Dit casu het geval.

Dienst vreemdelingenzaken motiveert immers niet waarom een gezinsleven niet verhindert dat er een BGV met inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

Uit de motivering van de beslissing blijkt niet dat dvz een afweging maakte tussen het BGV en het gezinsleven van verzoeker. Ook werd geen afweging gemaakt over het inreisverbod van 3 jaar en het gezinsleven. Dit blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing terwijl zo langdurig verbod toch een bijzondere aandacht vereist. Verzoeker is van mening dat dvz geen juiste motivering deed met betrekking tot het recht op een privé- en gezinsleven (artikel 8 EVRM).

De bestreden beslissingen zijn, gelet op het voorgaande, een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel materiële motiveringsverplichting.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering afdoende te zijn.

Dit betekent dat de beslissingen meer dienen te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval.

Dat de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken bij het nemen van de beslissingen op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij

die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan met onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissingen t.a.v. verzoeker de materiële motiveringsplicht flagrant schenden aangezien de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit is gekomen.

De beslissingen van de dienst vreemdelingenzaken dienen dat ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel."

4.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het enig middel van de verzoekende partij:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de aanvraag 9bis onontvankelijk werd verklaard omdat verzoeker bij de aanvraag geen internationaal erkend paspoort of een gelijkaardige reistitel, noch een kopie van een nationale identiteitskaart heeft toegevoegd.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de concrete redenen zijn die hem verhinderen een identiteitsstuk toe te voegen aan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9 bis van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Dit blijkt duidelijk uit de wettekst van artikel 9 bis van de wet, die als volgt luidt: "(...)."

Ook in de omzendbrief van 21.06.2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, waarnaar verzoeker andermaal dient te verwijzen, wordt dit standpunt bevestigd (vetschrift en onderlijning toegevoegd):

"Een kopie van het identiteitsdocument, of de motivering waarom de betrokkene in voorkomend geval zou vrijgesteld zijn van deze verplichting, dient opgenomen te zijn in de verblijfsaanvraag" (onder II.C.I.b).

"Wanneer er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, of wanneer identiteitsdocumenten niet bij de aanvraag gevoegd werd of de reden van hun afwezigheid niet werd meegedeeld, verklaart de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag onontvankelijk" (onder II.C.2.b.I))

Deze zienswijze sluit aan bij de uitdrukkelijke wil van de wetgever dienaangaande, zoals ook blijkt uit de voorbereidende werken van de wet van 15.09.2006 (zie o.m. de memorie van toelichting van artikel 4 van september 2006, en in het analoge artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei). De omzendbrief van 21.06.2007 steunt zich overigens uitdrukkelijk op deze voorbereidende werken.

"De Raad wijst nogmaals op de Vreemdelingenwet en dat de wetgever uitdrukkelijk heeft voorzien in welke gevallen niet dient voldaan te worden aan de vereiste dat een identiteitsdocument moet worden overlegd in het raam van een aanvraag op grond van artikel 9bis, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De door de verzoeker aangegeven situatie, met name het voorleggen van een geboorteakte valt niet onder deze uitzonderingsbepalingen. Bovendien is een geboorteakte noch een internationaal erkend paspoort noch een gelijkgestelde reistitel noch een nationale identiteitskaart en derhalve geen identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet" (RW, 29 april 2012, nr. 60 614).

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker een paspoort heeft voorgelegd maar dat uit nieuwe informatie van de Centrale Dienst ter Bestrijding van Valsheden van de Gerechtelijke Politie blijkt dat het voorgelegd paspoort niet officieel kan uitgegeven zijn. In het MRZ-code van de paspoort wordt als geboortedatum 14.10.1975 vermeld, daar waar op de ID-zijde als geboortedatum 16.03.1980 wordt vermeld.

Verzoeker probeerde met een vervalst paspoort de Belgische overheid te misleiden.

In de bestreden beslissing wordt dan correct aangegeven dat de aanvraag niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde voldoet.

Verzoeker betwist dat zijn paspoort vervalst zou zijn.

Het argument van verzoeker dat in de vroegere aanvragen geen opmerking werd gemaakt dat het paspoort vervalst zou zijn doet geen afbreuk aan de motivering van huidige bestreden beslissing nog aan de nauwkeurigheid en waarachtigheid van de vaststelling dat het bij huidige procedure voorgelegd paspoort vervalst is.

Het document van de gerechtelijke politie waarbij de vervalsing wordt vastgesteld dateert van 17 mei 2013 en is beschikbaar in het administratief dossier.

Verzoeker kan bijgevolg inzage vragen en kennis van nemen.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief, op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cfr. R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr. 172.821, 27 juni 2007 e.a.).

Wat betreft de bijlage 13sexies voert verzoeker aan dat er geen rekening werd gehouden met alle elementen van zijn dossier, meer bepaald met het feit dat hij het vorig bevel om het grondgebied te verlaten van 12 november 2012 aangevochten heeft en dat de procedure nog hangende is, alsook dat hij een gezinsleven heeft in België met een partner waarmee hij samenwoont.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 november 2012 nog steeds bestaat in het rechtsverkeer.

Verzoeker betwist niet dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort en een geldig visum.

Verwerende partij merkt op dat verzoeker niets heeft vermeld in de aanvraag 9bis omtrent een relatie of samenwoning. Zelfs in zijn verzoekschrift geeft verzoeker geen details omtrent zijn relatie.

De schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Men kan moeilijk verwachten van verwerende partij rekening te houden met elementen die haar onbekend zijn en waarover verzoeker geen informatie geeft in zijn aanvraag.

Het EHRM heeft meerdere keren geoordeeld dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Het middel is ongegrond."

4.1.3. Waar de verzoekende partij de inhoudelijke motieven van de eerste bestreden beslissing bekritiseert, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, daar de eerste bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
 - de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.*
- (...)”

Uit artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.

Artikel 9bis, § 1, van dezelfde wet bepaalt evenwel dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, deze machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is.

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is om een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen twee situaties onderscheiden te worden waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is, overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonst dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast, voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

In de memorie van toelichting wordt ook nog het volgende gesteld aangaande artikel 9bis van de Vreemdelingenwet: *“De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.”* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

Er dient te worden gesteld dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit ‘aantoont’ (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12). De wetgever heeft duidelijk aangegeven dat *“een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is”* en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf *“niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden”* (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33).

De omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, dat werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 4 juli 2007, weerspiegelt het gestelde in de memorie van toelichting en verduidelijkt: *“in dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog geldig zijn.”*

De beoordeling of een voorgelegd document in aanmerking komt als identiteitsdocument, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, komt in de eerste plaats aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe op grond van zijn discretionaire bevoegdheid. In dit verband beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris evenwel over een omzendbrief waarin nader wordt uiteengezet wat in het raam van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onder het begrip ‘identiteitsdocument’ dient te worden begrepen. In de bijhorende voetnoot van punt II.C.b) van de omzendbrief van 21 juni 2007 wordt aangegeven dat deze interpretatie steun vindt in de memorie van toelichting van artikel 4 van de wet van 15 september 2006 en in het analoge artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007.

In casu wordt in de eerste bestreden beslissing gesteld dat het voorgelegde Tanzaniaans paspoort werd gecontroleerd door de Centrale Dienst ter Bestrijding van Valsheden van de Gerechtelijke Politie. Uit de informatie die aan de gemachtigde van de staatssecretaris op 17 mei 2013 werd overgemaakt, blijkt dat dit paspoort niet officieel kan uitgegeven zijn. Het karakter waarmee de MRZ-code werd ingevuld is het foutieve karakter en op de ID-bladzijde staat als geboortedatum 18 maart 1980 vermeld, terwijl in de MRZ als geboortedatum 14 oktober 1975 vermeld werd. De conclusie is dat het paspoort op zijn minst vervalst is.

In haar verzoekschrift betwist de verzoekende partij dat het door haar voorgelegde paspoort vervalst is en stelt dat het paspoort in vroegere procedures wel aanvaard is geweest. Zij stelt eveneens dat zij aan de verwerende partij een kopie van de informatie van de Centrale Dienst ter Bestrijding van Valsheden van de Gerechtelijke Politie heeft opgevraagd, maar deze nooit heeft ontvangen.

Hoewel in de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat de informatie inzake het vervalst paspoort aan het administratief dossier werd toegevoegd en dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt dat deze informatie in het administratief dossier te vinden is, stelt de Raad evenwel vast dat de verwerende partij heeft nagelaten het volledig administratief dossier over te maken aan de Raad. Het administratief dossier bevat de informatie van de Centrale Dienst ter Bestrijding van Valsheden van de Gerechtelijke Politie, aan de verwerende partij overgemaakt op 17 mei 2013, niet. Noch in het administratief dossier, noch in de nota met opmerkingen wordt een reden vermeld waarom

dit document ontbreekt, zodat niet kan worden aangenomen dat het ontbrekende stuk door de verweerder als vertrouwelijk zouden zijn geclassificeerd, laat staan dat kan worden aangenomen dat het de verweerder om deze of gene redenen zou zijn toegestaan de mededeling ervan aan de Raad te verhinderen. Meer zelfs, zowel in de eerste bestreden beslissing als in de nota met opmerkingen wordt gesteld dat het document aan het administratief dossier werd toegevoegd. Daarenboven bevat het administratief dossier geen inventaris. Nochtans bepaalt artikel 7 van het PR RvV uitdrukkelijk dat het administratief dossier wordt toegezonden met een inventaris van de stukken die het bevat.

Uit de argumentatie van de verzoekende partij blijkt dat het noodzakelijk is inzage te hebben in de informatie waarop de gemachtigde van de staatssecretaris zich heeft gebaseerd om te stellen dat de verzoekende partij een vervalst paspoort heeft voorgelegd, daar dit duidelijk deel uitmaakt van de oordeelsvorming van de verwerende partij en zij er zelf uitdrukkelijk naar verwijst in de eerste bestreden beslissing. Er dient nagegaan te worden of de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk redelijk is geweest in de eerste bestreden beslissing, door te stellen dat de aanvraag van de verzoekende partij niet vergezeld gaat van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat de betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde. De Raad kan niet nagaan of de administratie uit de inlichtingen waarover zij beschikte wel de juiste conclusie heeft getrokken. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867).

Daarenboven komen de rechten van verdediging in het gedrang. De verzoekende partij heeft uitdrukkelijk aangegeven dat zij inzage wenst te hebben in de informatie waarop de gemachtigde van de staatssecretaris zich heeft gebaseerd om haar aanvraag onontvankelijk te verklaren. Het is niet vereist dat de verwerende partij deze informatie zelf ter beschikking stelt aan de verzoekende partij, daar de verzoekende partij de mogelijkheid heeft om het administratief dossier in te kijken bij de Raad, gelet op artikel 39/61 van de Vreemdelingenwet. Doch blijkt uit het voorgaande dat de informatie van de Centrale Dienst ter Bestrijding van Valsheden van de Gerechtelijke Politie niet te vinden is in het administratief dossier.

Derhalve dringt de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing zich op. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel ten aanzien van de eerste bestreden beslissing niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

5. Het beroep aangaande de tweede en derde bestreden beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Onder punt 2. werd reeds vastgesteld dat pas tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod werd besloten nadat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft beschikt over de door de verzoekende partij ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, waarbij zij heeft vastgesteld dat er geen kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel werd neergelegd, noch een kopie van de nationale identiteitskaart, noch een geldige motivering die toelaat de verzoekende partij vrij te stellen van deze voorwaarde. De bestreden beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod werden duidelijk genomen in uitvoering van de eerste bestreden beslissing.

Aangezien uit de bespreking van het enig middel is gebleken dat niet het volledige administratieve dossier aan de Raad werd overgemaakt, moet er in de huidige stand van het geding worden uitgegaan dat de Raad zijn wettigheidstoetsing niet kan uitoefenen. Er kan dus eveneens niet worden nagegaan of er geen omstandigheden zijn waarin de gemachtigde van de staatssecretaris niet zou hebben besloten tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Gelet op de nauwe samenhang met de eerste bestreden beslissing en de vaststelling dat de Raad op deze beslissing niet zijn wettigheidstoetsing kan uitoefenen, dient, met het oog op de rechtszekerheid en in het belang van een goede rechtsbedeling, het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod dan ook uit het rechtsverkeer te worden gehaald en samen met de eerste bestreden beslissing te worden vernietigd.

6. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 mei 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13*sexies*), worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS